

LLETRES NUEVES

Nuberu

Día

*Nel día les gotes d'orbayu
son tiempu en xeitu d'agua, padecen
una hestoria, nacen
onde'l Nuberu ta peñerando nubes
y van morrer nel suelu, perdesfechu'l so ser
n'amorfa agua.*

*Ye nel día'l Nuberu un facedor
de tiempu que fuxe, ye navegante nél,
va entalingando'l cabu de la muerte
al ancla ferruñosa del pasáu, pa fondiala nos fechos.*

Nueche

Na nueche les gotes remanecen de sópitu,
nun cayen sinón xurden,
son solo instante puru, nacen onde'l Nuberu
recude'l cabu prietu del mantu nocherniegu.
L'orbayu na nueche
ye una escuridá húmeda, ximielgu
del del día, camuda
pola mor de lo prieto,
en presente llicuáu, n'humedá que xurde
como un zumosu frutu de les coses escures.

Ye na nueche'l Nuberu
facedor de la pingante nada.
Na nueche'l Nuberu
ye molineru d'estrelles que llueven
camudaes en fariña d'istante,
llampisteru d'estrelles que brillen
(como faen los espíritus) cuando nun son y fueron.
Ye'l Nuberu na nueche
el perllonxanu ñeru onde naz el presente.

HÉCTOR FERNÁNDEZ

Nueches de Güestia

Pente les umbres que'l campusantu arrodia eslízase la perllerciosa Güestia, que ye espantible procesión de prietes penes —nomaes Lluces Tristes— que selemente s'averen al que camina solu y ye proyectu de pasáu, ufriendo-y silencioses una vela fría que camuda nel intre nun fríu y murniu güesu, preba y seña de muerte.

Del otru llau de la nueche
aporten en manes fríes
llames fríes
lentes.
Del Siempre aporten mudos aquellos que nun son
lentamente
doblando
la esquina de la nueche.

Cuando afuera ta escuro
los güeyos miren dientro
p'haza una escuridá que ye de nueso,
y d'esa escuridá que nun tien tiempu
van llegando los síos, van xurdiendo
parfós pol suañu de lo eterno,
ufriendo l'infinitu con un güesu.
¿Ye la muerte un llugar o un pensamientu,
o'l nome que-y punximos a un deséu?
Perpensándolo bien, non persintiéndolo,
quiciabes ye más cierto
que nun hai vida o muerte, solo hai vivos o muertos.

HÉCTOR FERNÁNDEZ